kade inimene mulle süüdi ei annaks, et ma rahwa inimeste õnnetuse üle naerma ajan ja seda wiisi õrnade kaastundmiste surmaja wõiks olla, siis ütlen ette ära, et ma niisugust pattu mitte ei taha teha, sest: Priidu on minu lelle poeg, ja oma lihase lelle poja üle wõib enam rääkida kui ühe wõera inimese üle; lellepoeg ei ole mitte üks üleüldine inimene, sellepärast ei wõi tema üle naermine ka mitte üleüldist eluwiiside rikkumist sünnitada. Teiseks ei naera ma mitte ühe Jumalast saadetud õnnetuse üle, waid ühe niisuguse õnnetuse üle, mis edewusest on tulnud. Ja see õnnetus ei oleks millalgi tulnud, kui Priidu mehine mees oleks olnud ja mehe tööd teinud ja nagu kingissepp oma liistu juure jäänud. Hea küll. Lugu oli nii. Mõne aja eest pani Pariisi linna tarkmees Pastöör terwe ilma oma uue leiduse läbi kihama. Tema ütles: Ma olen maru tõbe wastu ühe mõjuwa rohu leidnud. See roht on nii: „Kui kedagi hull wõi marune koer on hammustanud, siis tulgu ta minu juure, ma panen talle teise marukoera kihwtiga rõugeid ja õnnetu on surmast peastetud". Selle tarwis pidas Pastöör omale karja kodujäneseid, kellele ta järjest marukihwtiga rõugeid oli pannud, nii et tall maru millalgi majast ei lõppenud. Kus haigeid arstida on, seal piab ka rohtu käe pärast olema. Minu lellepoeg Friedrich Knopf oli nüüd sellest leidusest ka mõnda kuulnud ja lugenud ning ühel wõeraspiul ütles ta: Mu härrad! See Pastööri leidus ei ole sugugi nii uus, nagu teie arwate! Ma olen ta juba ammugi wälja unrinud, aga ma ei tahtnud oma uudisega nii kähku ette tungida!" Priidu abikaasa kuulis ka seda lugu ning, kes asja osawamalt tähele pani, see wõis näha, kudas Eleonore Priidut kuube pidi tõmbas ja tasa ütles: „Priidu, ära pilli lõhki aja!" Aga mis Priidu sellest kuulas; pill on ju lastele, aga mitte meestele tehtud. Mõne päewa pärast oli linnas suur kõla lahti, üks koer lastud maha ja toodud linna loomatohtri kätte läbi katsuda. Kõik ütlesiwad: Mis ta muu on kui maru koer! Nüüd oli ka minu lellepojal tee jalgade all, kuue saba kaenlas ja — loomatohtri juure.



„Tere, armas ja auustatud tuttaw!" hakkas Priidu juttu tegema.

„Tere, tere, herra Knopf," wastas loomatohter. „Kust mulle see suur auu on tulnud, et üks Teie sugune kuulus õpetlane minu katukse alla tuleb?"

„Tulin kuulama, mis lugu selle koeraga on, keda Teie juure läbi katsuda toodud."

„„Ega see enam koer ei ole, see on juba raibe," wastas loomatohter.

„Noh, olgu Teie nimetamine õigem. Mis lugu raipega on?"

„„Missuguse raipega?""

„Teie raipega!"

„„Ärge pange pahaks, auustatud Knopfi herra, kui ma Teid paluda julgen, natuke peenemalt rääkida! Ma pole kellegi raibe."

„Heldeke, kes seda ütleb! Ma räägin koera raipest."

„„Siis nimeta ikka loom ka ära, kelle raipest sa räägid; nii on iga mehe wiis, kes tahab, et tema keelest piab aru saadama.""

„Palun andeks! Aga ütelge kas see koera raibe on hull!

„„Koer oli küll hull, aga kas raibe ka hull on . . .

„Noh, kui koer hull oli, siis piab ju raibe ka hull olema."

„„Raipest on näha, et koer hull oli.""

„Auustatud herra, ärge pilgake mind nii kaua, ma tean, et Teie osaw mees olete ja nalja armastate. Aga mull on nüüd kibe asi ees ja tulin Teie palwele."

„„Wäga hea!" auustatud herra Knopf. Mis teie siis palute?""

„Ma palun üht tükikest selle hullu koera pea ajust. Aga palun aga ka asja mõni aeg sala hoida."

„„Mis teie niisuguse rikutud lihaga teete?""

„See ep see saladus on."

„„Teie räägite niimoodi, et ma millgil kombel, kui wannutatud mees, Teie palwet ei wõi täita""

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1888, lk. 25